

— Ето съ какво, отговори Петръ: азъ ся научихъ, че сега сичкы-тъ Татари ся збрали и вървѣтъ съ единъ кырванъ; кола-та дѣто е Станка и булка-та, върви сѣкога съ другы шесть коля безъ да ся дѣли отъ тѣхъ, защо-то тѣ ся на единъ богатъ Татаринъ. Въ срѣдж-тъ имъ върви кола, покрита съ пѣстрѣ чергѣ и ся вози отъ пѣстры черны млады даначета. Въ тѣя коля сѣ тѣ; заедно съ тѣхъ сѣди една дибела Татаркыня.

— Още по добрѣ ако искате да ся увѣрите, продължи Петръ, вы ще видите младо едно високо чърно Татарче съ конь, въоружено добрѣ, то ся не дѣли хичъ отъ коля-та; съ свои-тъ като ястребовы очи, то ся оглѣдва на четиры страны, и съ пушкѣ въ рѣцѣ пази уловено-то мое гълбче Станкѣ! Това сѣ неговы-тъ крѣвнишкы поглѣды; това е моя-тъ смъртныи душманинъ, братья, то отиѣ милѣ-тъ ми згоденицѣ отъ рѣцѣ ми; то рани до смъртъ нейнѣ-тъ и Василевѣ майчицѣ; него ще вы пѣрво да срѣщнете, съ него ще ся борите, и ако го навѣете... Това е сичко що можете гы позна; сега вече вървете и Господь съ васъ!

— Твърдѣ хубаво.

— Петре! дайте на тѣя хора сега малко ха-